

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/58/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120405761
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6120405761.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovanému: V. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom v N. B., W. Q.. Š. XXX, zastúpený JUDr. Viktóriou Kerekešovou, advokátkou, so sídlom v Rožňave, Šafárikova 71, o zaplatenie 20.000 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11Csp/31/2021 zo dňa 16. júna 2021

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Rožňava č.k. 11Csp/31/2021-213 zo dňa 16.6.2021 a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) zhora označeným rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 20.000 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.258,93 € od 25.3.2020 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 450 € vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca počnúc dňom právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok. Priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 20.000 € s prísl. titulom zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.9.2015, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaným a titulom zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2020, uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané uzavretie zmluvy o splátkovom úvere medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným dňa 23.9.2015, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 25.000 € a tento sa zaviazal splatiť v 108 splátkach vo výške 345,87 € mesačne. Rovnako vzal za preukázané uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom dňa 24.3.2020, ktorou bola pohľadávka voči žalovanému postúpená žalobcovi, a to v celkovej výške 27.175,14 €. Z výzvy zo dňa 11.4.2018 vzal súd za preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 11.4.2018 vo výške 2.762,41 € a vyzvala ho na jej zaplatenie najneskôr do 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Zásienka sa vrátila Slovenskej sporiteľni, a.s. späť s poznámkou doručovateľa, že adresát je neznámy. Z výzvy zo dňa 16.12.2019 vzal súd za preukázané, že výška nezaplatenej pohľadávky k tomuto dňu predstavuje 26.460,11 €, pričom Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala žalovaného na jej úhradu s upozornením, že je oprávnená postúpiť túto pohľadávku tretej osobe. Zásienka sa vrátila Slovenskej sporiteľni, a.s. s poznámkou doručovateľa, že zásienka nebola prevzatá v odbernej lehote. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 31.3.2020 vzal súd za preukázané, že zmluvou zo dňa 24.3.2020 Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila pohľadávku voči žalovanému žalobcovi. Zásienka sa vrátila Slovenskej

sporiteľni, a.s. s poznámkou doručovateľa, že adresát je neznámy. Súd vzal ďalej za preukázané, že ku dňu uzavretia zmluvy o úvere priemerná výška RPMN bola na úrovni 10,07 %. Z výpočtu RPMN súd zistil, že pri poskytnutom úvere 25.000 €, dátume pôžičky 23.9.2015, počte splátok 108, výške splátky 342,37 €, poplatku za poistenie 11,70 € by výška RPMN predstavovala hodnotu 9,91 %. Z výpisu lustrácií žalovaného súd zistil, že žalovaný má kontrakty v 6 finančných inštitúciách, pričom negatívne informácie neposkytla žiadna finančná inštitúcia, celková suma splátok bola 300 €, splátkové úvery boli v celkovej výške 18.611 €, nesplátkové úvery 740 € a splátky s dátumom po splatnosti 0.

4. Právne posudzoval vec podľa ust. § 497, § 502 ods. 1 a § 504 Obchodného zákonníka, § 1, § 2 písm. d/, § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len zákon 129/2010 Z.z.) a podľa § 52, § 53 ods. 1, ods. 9, § 100, § 101, § 103, § 517, § 524 a § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ).

5. Na základe vykonaného dokazovania súd uzavrel, že žaloba je dôvodná, pričom vzťah na základe zmluvy o splátkovom úvere posúdil ako vzťah spotrebiteľský. V konaní vzal za preukázanú aktívnu legitimitáciu žalobcu, keďže boli dodržané ust. § 53 ods. 9 OZ a § 92 ods. 8 zákona o bankách pri postúpení pohľadávky zo zmluvy o splátkovom úvere, uzavretej medzi Slovenskou sporiteľnou, a.s. a žalovaným dňa 23.9.2015, vychádzajúc z výzvy zo dňa 11.4.2018 a doručenky k nej, z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 14.5.2018 a doručenky k nej, z výzvy zo dňa 16.12.2019 a doručenky k nej a z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 31.3.2020 a z doručenky k nej. Žalobca tak preukázal, že jeho právny predchodca pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky a vyzval ho na jej zaplatenie najneskôr do 15 dní odo dňa doručenia výzvy a k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pristúpil až po uplynutí lehoty 15 dní odo dňa upozornenia žalovaného, pričom mu doručil aj oznámenie o postúpení pohľadávky. Následne žalobca preukázal, že postúpeniu pohľadávky predchádzalo zaslanie výzvy Slovenskej sporiteľne, a.s. adresovanej žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, čím bola preukázaná aktívna legitimitácia žalobcu v tomto spore.

6. K námietke premlčania súd uviedol, že táto nie je dôvodná, keďže žaloba na súd bola podaná dňa 19.10.2020 a k mimoriadnemu zosplatneniu došlo 13.5.2018. Súd uzavrel, že splátka, pre ktorú došlo k zosplatneniu celého dlhu, je splátka splatná dňa 15.2.2018. Trojmesačná lehota od splatnosti tejto splátky uplynula dňa 16.5.2018 a týmto dňom začala plynúť premlčacia doba, ktorá ku dňu podania žaloby dňa 19.10.2020 neuplynula. Súd tiež uzavrel, že Slovenská sporiteľňa, a.s. si splnila svoje povinnosti týkajúce sa skúmania bonity žalovaného, keď skúmala jeho úverové zaťaženie a jeho príjmy, čo vyplynulo z výpisu z lustrácií klienta. Za správne považoval aj uvedenie hodnoty RPMN vo výške 9,81 % a k námietke žalovaného, že v zmluve absentuje údaj o RPMN v prípade, že by počas trvania úverového vzťahu prestal spĺňať podmienky pre poskytnutie zľavy z úrokovej sadzby odkázal súd na ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., podľa ktorého sa v zmluve uvádzajú údaje vypočítané na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nakoniec konštatoval, že nezistil žiadne neprijateľné zmluvné podmienky.

7. V zmysle ust. § 232 ods. 4 CSP povolil žalovanému zaplatiť súdom priznanú istinu s prísl. v mesačných splátkach po 450 € s určením ich splatnosti do 15. dňa v mesiaci.

8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal ich náhradu úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov celého konania. V dôvodoch odvolania uviedol, že rozhodnutie súdu neobsahuje dostatočné odôvodnenie ohľadom splnenia podmienok aktívnej legitimitácie žalobcu. Zotrval na námietke neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky právnym predchodcom žalobcu, nakoľko na základe predložených dôkazov žalobcom možno jednoznačne dospieť k záveru, že sa oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, upozorňujúca výzva pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, ani oznámenie o postúpení pohľadávky nedostali do dispozičnej sféry žalovaného. Vyplyva to z predložených doručení, z ktorých je zrejmé, že žalobca sa ani nezdržoval na adrese, na ktorú mu právny predchodca žalobcu doručoval uvedené písomnosti. Navyiac podací lístok nie dôkazom o doručení o zásielky do dispozičnej sféry adresáta s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 2Obo/3/2008 zo dňa 2.4.2008, v ktorom najvyšší súd uviedol, že podací lístok je len dôkazom o zaslaní listovej zásielky, ale nepreukazuje obsah tejto zásielky, ani jej doručenie. Poukázal na § 45 ods. 1 OZ, ktorý účinky doručenia prejavu vôle viaže na okamih dôjdenia tohto prejavu adresátovi, t.j. dôjdenia do jeho dispozičnej sféry, kedy adresát má možnosť s obsahom tejto zásielky sa oboznámiť už bez ohľadu na to, či ju prevezme alebo nie, či ju vyberie z poštovej schránky a či ju skutočne prečíta alebo neprečíta. Podstatným je, aby sa dostal do jeho dispozičnej sféry a aby mal možnosť sa s jej obsahom oboznámiť. Táto podmienka v prejednávanej veci splnená nebola. Právny predchodca žalobcu zosplatnenie úveru vykonal v rozpore s § 53 ods. 9 OZ a zároveň v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný nebol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (14.5.2018) v omeškaní so splnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace (od 15.2.2018), keďže dojednaný dátum splatnosti bol vždy 15. deň. Vytykal ďalej súdu nesprávny záver o splnení povinnosti Slovenskej sporiteľne, a.s. konať s odbornou starostlivosťou pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, a to pri skúmaní bonity žalovaného. Z predložených dôkazov vyplynulo, že právny predchodca žalobcu nedostatočne posudzoval schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, a to v rozpore s opatrením NBS a zároveň v rozpore s § 7 ods. 18 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nezaujímal ho priemer predchádzajúcich príjmov žalovaného minimálne za obdobie 3 mesiacov ani výdavky žalovaného, ani či má vytvorenú dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru a výsledky preverenia žalovaného v úverových registroch nesvedčili o schopnosti žalovaného úver splácať. Podľa názoru žalovaného úver preto v zmysle § 11 ods. 2 zákona 129/2010 Z.z. nebolo možné platne predčasne zosplatniť postupom podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Vytykal tiež súdu, že sa nevyssporiadal s jeho námietkou ohľadne podpísania zmluvy o postúpení pohľadávky za žalobcu L. S., ktorému bolo plnomocenstvo udelené konateľom žalobcu, ktorý však nekonal v zmysle výpisu z obchodného registra, keď k svojmu podpisu nepripojil dodatok „konateľ“.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť s poukazom na skutočnosť, že jeho právny predchodca dodržal všetky zákonné podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči Slovenskej sporiteľni, a.s. dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok výzvami zo dňa 11.4.2018, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 14.5.2018 a výzvou zo dňa 16.12.2019. Zmluva o postúpení pohľadávky mala písomnú formu a žalovaný bol vyzvaný na splnenie pohľadávky, napriek tomu bol v omeškaní nepretržite viac ako 90 dní ku dňu postúpenia pohľadávky. Uviedol ďalej, že Slovenská sporiteľňa, a.s. zasielala písomnosti určené žalovanému na korešpondenčnú adresu nahlásenú samotným žalovaným do internetového systému Slovenskej sporiteľne, a.s. V zmluve o úvere je uvedená len adresa trvalého bydliska žalovaného, pričom táto sa môže líšiť od doručovacej adresy. S poukazom na bod 6.3. VOP písomnosť doručovaná poštou je doručená 3. deň po jej odoslaní, v cudzine 7. deň po jej odoslaní, a to aj keď klient zmarí doručovanie zásielky alebo sa o doručení zásielky nedozvedel. V zmysle bodu 6.5. VOP banka používa na doručovanie písomností klientom kontaktné údaje, ktoré klient banke oznámil. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020, v zmysle záverov ktorého ust. § 53 ods. 1 OZ neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa. Poukázal tiež na rozhodnutia krajských súdov, v zmysle záverov ktorých aj výpis z podacieho hárku je dôkazom o doručovaní listín. Právny predchodca žalobcu doručoval žalovanému písomnosti na jemu posledne známu korešpondenčnú adresu, nakoľko žalovaný zmenu adresy na doručovanie neoznámil. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol rozsudok potvrdiť.

11. Žalovaný v replike zotrval na dôvodoch podaného odvolania a zdôraznil, že z kópie podacích lístkov a obálok nie je známe, aký bol obsah listových zásielok, ktoré mal právny predchodca zaslať žalovanému a rovnako je evidentné, že sa nemohli dostať do dispozičnej sféry žalovaného, nakoľko tieto sa vrátili s poznámkou „adresát neznámy“, dokonca s poznámkou „neoznačená schránka“. Zotrval tiež na odvolacej námietke, že právny predchodca žalobcu údaje o žalovanom iba mechanicky opísal z predchádzajúcich úverových zmlúv a aktuálnosť týchto informácií, ani bonitu klienta riadne nezisťoval. Za neakceptovateľné považuje tvrdenia o aplikácii bodu 6.3. a 6.5. VOP, nakoľko tieto VOP neboli pripojené k zmluve odovzdanej žalovanému, neboli zmluvnými stranami podpísané a nie je dôvodné sa na nich odvolávať. Žalobca tak nepreukázal, že zásielky s tvrdným obsahom sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného.

12. Žalobca v duplike uviedol, že každá listina vyhotovená jeho právnym predchodcom mala svoj osobitný kód a tieto kódy boli uvedené aj na poštových obálkach. Zároveň na obálkach sa nachádzala

dátum podania blízky po dátume vyhotovenia výziev (oznámení), na základe čoho je možné určiť, že predmetom poštových zásielok boli práve výzvy, resp. oznámenia označené žalobcom. VOP tvorili v zmysle časti III zmluvy o splátkovom úvere jej súčasť, a preto boli pre strany zmluvy záväzné. Žiadna norma spotrebiteľského práva SR alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takéhoto dokumentu bola osobitne podpísaná. V rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit C-42/15 súd uviedol, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky podstatné náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Zotrval tiež na tom, že pôvodný veriteľ zaslal žalovanému písomnosti na jemu posledne známu korešpondenčnú adresu.

13. Ďalšie vyjadrenia v spore podané neboli.

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

15. Rozsudok súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, pretože z rozsudku nie je zrejmé, ako sa súd vypořiadal s podstatnými skutkovými tvrdeniami žalovaného a jeho právnou argumentáciou, na základe ktorej žalovaný namietal nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu pre nespĺnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ.

16. Týmto nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, čím je naplnený dôvod pre zrušenie rozsudku v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

17. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie v súlade s citovaným zákonným ustanovením, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada i so špecifickými námietkami strany sporu. V odôvodnení sa súd rozhodujúci o uplatnenom nároku musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súdne rozhodnutie musí preto obsahovať stručný a jasný výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku. Odôvodnenie má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmať v dôsledku opravného prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

19. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že o nepreskúmateľný rozsudok ide vtedy, ak dôvody neobsahuje alebo sú nezrozumiteľne podané. Odôvodnenie musí byť úplné v zmysle, že sa vysporiada so všetkými otázkami riešenými v konaní a musí byť v súlade s výrokom. Súd rozhodujúci o uplatnenom nároku sa teda musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery musia byť dostatočne vysvetlené.

20. Odvolaním napadnutý rozsudok uvedené náležitosti nemá. Odôvodnenie rozsudku nie je dostatočné, pretože súd sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

21. Nepreskúmateľný je záver súdu o splnení podmienok pre platné postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.9.2015 na žalobcu zmluvou zo dňa 24.3.2020.

22. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 OZ).

23. Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 OZ).

24. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplývajú podmienky, za ktorých môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ktorými sú v zmysle ust. § 565 OZ:

1. možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí,
2. dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti a
3. veriteľ požiada dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

25. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, k vyššie uvedeným podmienkam pristupujú ešte ďalšie dve podmienky v zmysle citovaného ust. § 53 ods. 9 OZ, a to:

1. veriteľ má právo na tzv. stratu výhody splátok (možnosť požadovať zaplatenie celého dlhu naraz pred jeho konečnou splatnosťou) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a
2. veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

26. Podmienkou účinného zosplatnenia úveru teda je, že veriteľ pred zosplatnením pohľadávky má povinnosť upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie (výkon) tohto práva.

27. Upozornenie veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi na uplatnenie práva podľa § 565 OZ je teda podmienkou pre účinný výkon tohto práva.

28. Ak táto podmienka nie je splnená, je zosplatnenie neúčinné a veriteľ nemá právo na zaplatenie celého dlhu naraz.

29. Podľa § 92 ods. 8 zák. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

30. Uvedené zákonné ustanovenie stanovuje predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky inému subjektu, a to aj nebankovému subjektu bez súhlasu klienta, pričom musí ísť o postúpenie písomnou zmluvou, postúpená môže byť iba tá časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu a ktorá je splatná (teda musia byť splnené predpoklady na predčasné zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 OZ) a podmienkou postúpenia je aj omeškanie dlžníka nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo len časti peňažného záväzku voči banke, a to napriek písomnej výzve banky. Dané predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

31. Súdna prax je vzácné jednotná v závere, že v prípade nesplnenia týchto osobitným zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ zakázané (vylúčené). Ide teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, keďže zmluva o postúpení pohľadávok je v rozpore so zákonom o bankách v prípade nesplnenia stanovených podmienok (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.04.2018 sp.zn. 1 Cdo 147/2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2018 sp.zn. 7 Cdo 26/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.11.2019 sp.zn. 1Obdo/92/2018 etc).

32. Splnenie podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zák. 483/2001 Z.z. o bankách je teda potrebné pre platné postúpenie pohľadávky banky na inú osobu, a iba v prípade splnenia týchto zákonných podmienok je daná aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky.

33. V prípade nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, o aký ide aj v prejednávanej veci, súd je povinný ex offico skúmať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zák. 483/2001 Z.z. a či je žalobca aktívne legitímovaný na podanie žaloby.

34. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že banka ako účastník zmluvy o úvere má obmedzené možnosti postúpenia svojej pohľadávky voči svojmu klientovi zo zmluvy o úvere a to v tom, že môže postúpiť bez súhlasu klienta iba splatnú pohľadávku, resp. jej splatnú časť. Postúpením nesplatnej pohľadávky inému subjektu ako je banka by totiž došlo k neprípustnému vstupu iného subjektu do aktívneho právneho vzťahu, ktorého účastníkom v zmysle zákonnej úpravy zákona o bankách môže byť iba banka. Z uvedeného zároveň vyplýva, že mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru nemôže úspešne uplatniť iný subjekt ako banka (na základe zmluvy o postúpení pohľadávky), keďže tomu bráni vyššie uvedená prekážka v možnosti postúpiť nesplatnú pohľadávku.

35. Rozborom ustanovenia ust. § 92 ods. 8 zák. 483/2001 Z.z. treba dospieť k záveru, že jednoznačne definuje podmienky, za akých (ne)možno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta cit. ust. definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 OZ), z ktorých prvou je písomná výzva banky, uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky, klientovi, aby pohľadávku splnil, a druhou je nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku, zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka nebude môcť uplatniť právo postúpiť pohľadávku, a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva, splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku trval viac než jeden rok. Tretia veta cit. ust. vymedzuje povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi dokumentácie o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia.

36. V prejednanom spore žalobca splnenie povinností v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení pre platné postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu preukazuje výzvou zo dňa 11.4.2018, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 14.5.2018, výzvou na plnenie pred postúpením pohľadávky zo dňa 16.12.2019 a oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 31.3.2020, ktoré doručoval žalovanému doporučenými zásielkami na adresu Karpatská 3, Košice, pričom tieto zásielky sa právnomu predchodcovi žalobcu vrátili s poznámkou doručovateľa, že adresát na uvedenej adrese je neznámy a jedna zásielka sa vrátila s tým, že nebola prevzatá v odbernej lehote s tým, že schránka bola neoznačená.

37. Právny predchodca žalobcu považoval tieto zásielky za doručené žalovanému v zmysle bodov 6.3. a 6.5. VOP Slovenskej sporiteľne, a.s., účinných od 1.1.2015, ktoré mali byť súčasťou zmluvy o splátkovom úvere, podľa ktorých písomnosť doručovaná poštou je doručená tretí deň po jej odoslaní, pričom banka používa na doručovanie písomností klientovi kontaktné údaje, ktoré klient banke oznámil.

38. Z predloženej zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že žalovaný uviedol ako adresu trvalého pobytu obec Nižnú Slanú, ulica P. J. Šafárika 249. Osobitne nebola v zmluve dohodnutá iná korenšpodenčná adresa.

39. Zo žiadnych dôkazov predložených žalobcom nevyplýva, že by žalovaný oznámil inú korešpondenčnú adresu pre doručovanie písomností než je adresa jeho trvalého pobytu uvedená v úverovej zmluve a nie je zrejmé, z akých dôvodov boli tieto písomnosti doručované na adresu Karpatská 3, Košice. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaný túto adresu oznámil jeho právnenému predchodcovi ako adresu korešpondenčnú a z týchto dôvodov je nepreskúmateľný záver súdu, v zmysle ktorého právny predchodca žalobcu splnil svoje povinnosti v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru a následne v súvislosti s platným postúpením pohľadávky na žalobcu.

40. Súd opomenul aplikovať ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

41. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti, zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j., že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane.

42. Slovné spojenie „dostane sa do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu, či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámiť s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Rozhodujúce je teda objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právného úkonu, obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.1.2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020).

43. Vychádzajúc z vyššie uvedeného výkladu, doručenie žalovanému vyššie uvedených výziev a oznámení na adresu Karpatská 3, Košice môže byť účinné iba v tom prípade, keď na tejto adrese bolo aj reálne miesto jeho pobytu, resp. miesto, kde sa obvykle zdržiaval a mal tak reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom tejto vôle.

44. Na základe doručeníek predložených žalobcom o doručovaní vyššie uvedených písomností však táto skutočnosť preukázaná nie je, keďže podľa správ poštového doručovateľa bol adresát na uvedenej adrese neznámy a nemal tam ani poštovú schránku, pričom išlo o adresu, ktorá nebola v zmluve či iným spôsobom označená ako korešpondenčná.

45. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 z 15. decembra 2020 tiež vyplýva záver, že ust. § 53 ods. 1 OZ neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.

46. Veriteľ a spotrebiteľ sa teda môžu v spotrebiteľskej zmluve dohodnúť o doručovaní zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa, avšak ako vyplýva z citovaného rozhodnutia, fikciu doručenia, v zmysle ktorej zásielka sa považuje za doručenú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, nie je možné použiť, keďže je dojednaná v rozpore s ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za prípustnú považuje vyššie citované rozhodnutie fikciu, v zmysle ktorej zásielka sa považuje za doručenú dňom jej vrátenia odosielaťúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom.

47. Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t.j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomností je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto

okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená. Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmaření právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté. Pri tomto spôsobe (dojednaní fikcie doručenia) je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je, ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. Z ust. § 45 ods. 1 OZ vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchylnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia.

48. Súd prvej inštancie sa s možnými účinkami doručovania na inú adresu žalovaného, než je uvedená v záhlaví zmluvy o splátkovom úvere z vyššie uvedených hľadísk nezaoberal a aj v tomto smere je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

49. Súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, či všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy, a teda či ust. bodu 6.5., v zmysle ktorého banka používa na doručovanie písomností klientovi kontaktné údaje, ktoré klient banke oznámil, možno aplikovať v prejednávanej veci a či skutočne boli aj naplnené jeho podmienky, t.j. či adresa Karpatská 3, Košice bola kontaktným údajom, ktorý žalovaný banke oznámil.

50. Ust. § 6.3. VOP o fikcii doručenia tretím dňom po jej odoslaní je v rozpore s ust. § 45 ods. 1 OZ, z ktorého dôvodu nie je ho možné aplikovať ani v prípade záveru, že tieto VOP sú súčasťou zmluvy.

51. Vzhľadom na nepreskúmateľnosť záverov súdu prvej inštancie ohľadne účinkov doručovania písomností, vyžadovaných pre platné postúpenie pohľadávky zo zmluvy o splátkovom úvere na žalobcu, z hľadiska § 45 ods. 1 OZ, ako aj z hľadiska možného dojednaní fikcie doručovania na poslednú známu adresu v spotrebiteľskej zmluve, je predčasný, a preto aj nesprávny záver súdu o aktívnej legitimácii žalobcu a v nadväznosti na tento záver je predčasné, a teda aj vecne nesprávne rozhodnutie súdu, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 20.000 € s prísli.

52. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom rozhodne opätovne o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 1, 3 CSP).

53. V ďalšom konaní súd okrem splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 53 ods. 9, § 565 OZ a § 92 ods. 8 zákona o bankách musí venovať náležitú pozornosť aj splneniu povinnosti právneho predchodcu žalobcu v zmysle § 7 ods. 1 zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. 23.9.2015 a dôsledne sa vypoierať s otázkou, či Slovenská sporiteľňa, a.s. posúdila s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, či brala do úvahy dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. V nadväznosti na to potom súd vyhodnotí, či nešlo o prípad v zmysle § 11 ods. 2 zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 23.9.2015, v zmysle prvej vety ktorého ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

54. Ak totiž veriteľ nemôže žiadať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, nemôže pristúpiť ani k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a postúpiť potom mohol iba pohľadávku, ktorá sa stala splatnou v zmysle ustanovení zmluvy o splátkovom úvere.

55. Na tomto mieste odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa žalovaný v odvolaní domáha aplikácie § 7 ods. 18 zákona 129/2010 Z.z., toto ustanovenie nadobudlo účinnosť až od 1.1.2017, a preto právne posúdenie prejednávaneho sporu z hľadiska tohto ustanovenia neprichádza do úvahy a skúmanie schopnosti spotrebiteľa splácať úver je možné posudzovať iba podľa § 7 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. 23.9.2015.

56. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).